

קולנוע

סרטים

פעמיים

גרמי איירונס

סרטי אימים חדש. שני דיויד קרונברג (הזוכה). מאיים לשגע את העולם

גרמי איירונס (מימין) בפעם הראשונה, גרמי איירונס (משמאל) בפעם השנייה מסחידים את זניביב בוזולד (באמצע) אובדן זהות וחוסר אישיות

למי שתמה לאן נעלם באחרונה גרמי איירונס, השחקן הבריטי היפה והמוכשר, הרי שתי תסריבות. האחת, כתחום התיאטרון — הוא הופיע באחרונה בהצגה של להקת הרויאל שייקספיר קאמפני בשם הנווד. בתפקיד של רודף-שמלות בלא תקנה, חכה לשיבחי הביקורת, בדמות שהלמה להפליא את כל כישוריו.

בקולנוע — הוא מככב בסרטי אימים חדש של דיוויד קרונברג. למעשה הוא מככב כריבוע, שכן הוא ממלא שני תפקידים של תאומים זהים,

שם הסרט הוא התאומים ולמי שמתקשה לזכור את קרונברג — תזכורת קלה — סרטו הקודם הזוכה. שהיה גם הוא סרטי אימים רוחה במיוחד, על אדם שהפך עצמו לזוכה, נחשב לקלאסיקה בעיני מי שחולה על סוג זה של סרטים.

עצמם להרס עצמי מוחלט. בתפקיד הנשי מופיעה זניביב בוזולד, מי שהתמחתה באחרונה בתפקיד נשים מתוסכלות.

שניהם גינקולוגים, שבגלל אובדן זהות העצמית שלהם וחוסר אישיות אינדיווידואלית של כל אחד מהם הם מאכזרים את שפיותם ומוליכים

חדר

חובה לראות:

תליאביב: לידי איב, המבצר הנוסח, מוכת ירח, הקיסר האחרון, מלאכים בשמי ברלין, עיניים שחורות, להתראות ילדים, ירושלים: מוכת ירח, הקיסר האחרון, עיניים שחורות, להתראות ילדים, חיפה: מוכת ירח, הקיסר האחרון.

תליאביב

*** לידי איב (פרוץ, ארצות-הברית) — דיאלוגים מזהירים ותסריט שנון אינם

שחקנים שיסל זוהר לחזור בשאלה?

מתיישנים. עובדה, כדאי לרוץ ולראות אלטע זאכן שעולה על כל הקומדיית הרומאנטיות בנות-זמננו והופך אותן לאפסירות בנות-חלוף. *** לול (פרוץ) — במיסגרת פסטיבל סרטו הסטודנטים מציג קולנוע פרוץ שתיים מתוך ארבע סדרות-הטלוויזיה של חברת אורי זוהר ומרעיו, המכילות קטעים שהפכו לניכסי צאן ברזל, כשרם היה זוהר לאברך, כישרון קולנועי אדיר שהלך לאיבוד בין כנפי השכינה.

פסטיבל הסטודנטים — מי שמתעניין בהבשלה קולנועית של גדולים, שהיו פעם קטנים, מוזמן לעקוב השבוע אחרי ההקרנות בסנימטק. בקולנוע פרוץ, באוניברסיטה ובנווה צדק.

סינמטק (תליאביב, חיפה וירושלים) — סרטיו המקסימים של סטיאליס ריי וסירטי 1968, מהפיכת הסטודנטים והתופעות שנגזרו ממנה. לא להחמיץ את הסינית של ז'אן-לוק גודאר, כרוה פוליטית בשפה קולנועית.

בימאים סטודנטים וסירטיהם (פסטיבל הסטודנטים, נלריה בוגרשוב, יום רביעי, 11.5) — ערב יפאני בהשתתפות הסטודנטים יוצרי הסרטים, סרטים במיסגרת הרטרוספקטיבה של הסינמטק הפלסטיני-ישראלי ווידאו-רוק.

עדנה סינר

מפוטנציה

לאימפוטנציה

מועדון גברים בלבד (פאר, תליאביב, ארצות-הברית) — "מועדון גברים. חוגי-נשים. הם מעלים על דעתן מחלות חשוכות-מרמא. נזכרתי בסוקראטס, שכל אותם הנערים העריצו אותה, אבל לא אשתו, ובקארל מארקס, שחתרוצף לו עם אנגלס בשעה שגני נשארה בבית עם הילדים. אולי גברים משחקים יותר מנשים. מועדון-גברים, בהשוואה לחוגי-נשים, הוא מישחק. קל דעת. ממש מעליב. הוא דוחה נשים מעל פניו. אבל אני חושב במעגלים. מועדון-גברים איננו דוחה נשים. הוא איננו דוחה גם קנורו."

כך, לנארד מייקלס בסימון מועדון הגברים (תרגום — עמוס מארק), שאותו עיבד לתסריט, ושעליו מתבסס אותו תחקיר זיקפה שובניסטי-גברי-טהור, שאינו אלא על חיזור לסרט המבריק שיחות מלוכלכות. על מלאכת הבימוי ניצח מטר מדאק, אחד ההוגרים המוכשרים מנות שיוצאו לאמריקה. בדיוק כמו הציסוט מן הספר, מועדון-הגברים איננו דוחה נשים כשם שאינו דוחה קנורו. משמע, אשה כמותה כקנורו. האם זהו קנורו?

אחרי צפייה בסרט עשוי להתברר שלמעשה, מועדון-הגבר רים אינו דוחה בנימין שאינו מינו, כי אם דוחה. נקדה. שיבעה גברים שכל עניינם הוא רוחה כלכלית, שיעמום בחיי המין שלהם, וכמוכן, הפחד העתיק מהנשמה המרובעת הקט"נה ויסודי-המצמון, שלמעשה מונחים ביסוד הליבידו שלהם. חוץ מזה אין שם הרבה מה לחפש.

כך מתברר בתום סרט מעייף, שאינו אלא שורה של וידויים על היסכולים מיניים ואהבות אבודות של שיבעה גברים.

גניפר גייסון לי: הגברים המסכנים שלה

אחרי שהם מפרקים לגורמים, בהשתוללות ילדותית, את ביתו של אחד מהם, הפסיכיאטר ששפתו קצרה אף להכליל את עצמו, הם מגיעים לבית-נושית מיוחד בסן-פרנסיסקו שעתיד לענות על כל מאווייהם הנמסוים, אם רק יעזו להזדוץ בהם. כאן מתגלים הגברים לא רק כמרביל-להג, כי אם גם כילדים אבודים, ואילו הנשים מוכנות להתבזות במישחקים שאף מטבע-זהב כבדה לא תפצה אותן, ואולי כן. בהשוואה לשיחות מלוכלכות הקנדי, שידע להעלות תיס"כולים מיניים בחברה האינטלקטואלית המערבית בחומרה, בשנינות ובחן, זהו סרט מסורבל, חד-ממדי בנישיתו המינית המפוטטת ולא ניתן לומר בדיוק שהיא מגרה לפני השינה.

בלי תיקווה

ובלי תהילה

המאבק לבגרות (גורדון, תליאביב, אוסטרליה) — זה כנראה עדכני מאוד להתבגר על רקע מיל"חמות, וגם אוסטרליה הרחוקה עמדה מעם בצל המילחמה. למעשה אף אותה המילחמה. אלא שכאשר ניון בורמן (תיקווה ותהילה) היה ילד, שיחקו הוא ואחותו שעה שלונדון עלתה בלהבות ואילו קלייטי ג'סופ, בימאית הסרט האוסטרלי שולחת את אבי הגיבורה שלה, אמה, לניניאה החדשה, שעה שהילדה בת ה-14 נשארת עם אחותה הקטנה ועם אמה.

הפרידה מאבי המישפחה, לעומת הסיפור הבורמני, קשה על האם הרבה יותר. זו, בנילומה של לי רמיק, שכבר מזמן הפסיקה להודקן (וזה מעלתה העיקרית בסרט זה) מטביעה את צערה באלכוהול ונחה בחיקו של חייל אמריקאי, שאינו אלא כנו בתיומורת הפילהרמונית של סאן-פרנסיסקו. אבל מצבונה אינו מרשה לה לעשות הרבה יותר.

מפחד ההמצאות היפאניות היא מוציאה את שתי בנותיה מן הפנימייה הדתית שבה למדו באושר יחסי ויוצאת איתן לכפר. כאן הן מבלות במוסד חינוכי בעל מישמעת-ברזל וחיונד בגודל מוח של ציפור. אחרי הימים היפים וחוויות המיטיקה המסעירות, במיוחד לגיל-ההתבגרות, נראה גית-הספר הכפרי המרוחק כסיט מתמשך והנערות מוצאות דרך להתחפף מן הלימודים.

לי רמיק: להחזיק בכוסית ובכרית

זוהי הזדמנות-פו להראות כמה מנומיה המקסימים יותר של אוסטרליה. וכששתי האחיות מגלות בעבי היצר הפוטוגני סרבן-ניוס מוטוגני גם הוא, מתגברים הסימיויים להתחלה כמשית של הסרט. אך זה לא קורה.

המילחמה מסתיימת ואבי הבנות חוזר לחיק הבית מגום ונכה. עם תהליך שיקומו, ושזבו אל כן הציור, מתבגרת גם אמה, גיבורת הסרט. מיותר לגמרי. פוטוגני זה לא הכל.